

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

แล้วฟัง

ทดลองอ่าน

ก็รักคุณ

เขาสิน

Jamsai

ทดลองอ่าน

"ผมอยากได้คุณอีกแล้ว...มันมากไปไหม"

"มากไปค่ะ"

เขาเหลือบตาว่าวอนขึ้นมองเธอ "ผมหิวคุณมากไป...ขอโทษที่ตะกรุมตะกราม
อย่างกับโจรป่า"

แล้วผมก็รักคุณ

ชาลิน เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2274-0

ภาพประกอบ Vilor / Shutterstock.com
Jonny Browne / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พิมพ์

กระดาษเคลือบสีเทา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

แม้จะห่างหายจากการออกผลงานไปหนึ่งปีเต็ม แต่กลับมาทั้งที่ 'ชาลิน' ก็ไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังค่ะ

สำหรับสาว ๆ ที่เป็นแฟนคลับกันมานานคงจำได้ดีว่าภายใน 'แก๊งดอกไม้ม' นั้น เหลือสาวโสดอีกเพียงแค่สองคน ซึ่งคนที่กำลังจะสละโสด โดดลงจากคานตามเหล่าเพื่อนรักไปติดๆ ก็คือ 'ฟ้าใส สิงห์บริรักษ์' สัตวแพทย์สาวผู้มีความเป็นตัวของตัวเองสูงมาก หรืออีกสถานะหนึ่งก็คือน้องสาวคนเดียวของบ้านสิงห์บริรักษ์

'แล้วผมก็รักคุณ' ชื่อเรื่องหวานหยดมาแบบนี้ เลิฟไปให้เลยค่ะว่าเป็นคำพูดของ 'พระเอก' ซึ่งเคยปรากฏตัวมาแล้วหลายครั้งอย่าง 'อเล็กซานเดอร์ เพย์ตัน' หรือ 'น้าอเล็กซ์' ตัวจริงนั่นเอง

สาว ๆ คิดเหมือนเลิฟมั้ยคะ ว่าบางครั้งโชคชะตาก็ต้องรอจังหวะเวลาของมันเหมือนกัน ดูอย่างพระ-นางของเรา อเล็กซานเดอร์กับฟ้าใสรู้จักรวมเวียนอยู่ในชีวิตของกันและกันมาหลายปี ต่างคนต่างอยู่ ไม่เคยคิดอะไรกันมากไปกว่าสถานะ 'น้าเพื่อน' และ 'เพื่อนหลาน' ทว่าสุดท้ายแล้วโชคชะตาก็เล่นตลก... สร้างสถานการณ์ที่ทำให้ความสัมพันธ์อันห่างเหินนั้นเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

ทว่า...ไม่มีความรักใดที่ไม่มีอุปสรรค เลิฟไม่ยอมสปอยล์อะไรไปมากกว่านี้ เอาเป็นว่า...ไปติดตามความรักของสัตวแพทย์สาวหัวรั้นกับท่านลอร์ดผู้สง่างามแห่งอังกฤษกันเองดีกว่าค่ะ

ระหว่างที่อ่านความรักของคุณนี้ก็อย่าลืมมาร่วมลุ้นไปพร้อมๆ กันนะคะ ว่าเขยคนสุดท้ายของแก๊งดอกไม้มจะปรากฏตัวในเรื่องนี้เลยหรือเปล่า และถ้าอยากทราบคำตอบไวๆ เลิฟแนะนำให้ไปทวงถามที่นักเขียนของเราได้เลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ชาลิน' ค่ะ นามปากกามาจากชื่อจริงและชื่อเล่นจับมาละกัน เกิดที่จังหวัดกาญจนบุรี เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาที่ระยอง จบปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง แล้วก็ปักหลักอยู่กรุงเทพฯ มาตลอด

รักการอ่านมาตั้งแต่เด็ก คิดว่าจุดเริ่มต้นคือโดนบังคับให้เข้าห้องตอนละครกำลังสนุกทุกที เลยหัดอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อจะได้รู้เรื่องล่วงหน้า พอเสพติดการอ่านแล้วที่รักก็ถูกลิ้ม ช่วงแรกอ่านนิทานกับหนังสือเรียน จากนั้นก็พัฒนามาอ่านได้เกือบทุกประเภท

หลังได้อ่านนิยายที่มีเนื้อหาบางตอน มีตอนจบไม่ตรงใจหลายเล่มเข้า เลยอยากลองเขียนนิยายในแบบของตัวเองและมีหนังสือนามปากกาตนเอง หลังจากปลูกปล้าอยู่สักพักในช่วงที่เรียนอยู่ปีสี่ 'พันธะสองหัวใจ' นิยายเรื่องแรกก็ได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์แจ่มใสและวางแผงในปลายปี 2552 จนถึงปัจจุบันก็เป็นปีที่สิบแล้วของเส้นทางกาเป็นนักเขียน โดยนิยายเล่มนี้เป็นลำดับที่สิบสี่คะ พบกับชาลินได้ที่เพจ Chaleen และบนหน้าเว็บแจ่มใสนะคะ

ชาลิน

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

The sun didn't shine this morning.

"ฟ้าจ้า ถึงไหนแล้ว เข้าเขตเวอร์มอนต์รึยัง หิมะตกเยอะมั๊ย ถนนแยะเปล่า"

เสียงหวานสดใสของเพลงพิดูเป็นผู้เป็นเพื่อนรักที่ดังผ่านลำโพงในรถยนต์ ทำให้ฟ้าใส ลิงหับริกษ์หรีดด้วยความแปลกใจ เป็นเวลาเกือบอาทิตย์แล้ว ที่อีกฝ่ายเข้าชี้หัวว่านล้อมให้เธอเปลี่ยนใจไม่ไปพักผ่อนยังเคบินโดตเดี่ยว กลางป่าในรัฐเวอร์มอนต์ของครอบครัวหล่อน แล้วไปหาหล่อนที่กรีซแทน ทำเอาฟ้าใสอ่อนใจจนนึกเสียใจที่หักคอเพื่อนให้รับปากให้ยืมบ้านในตอนแรก

หญิงสาวพูดซ้ำๆ "พูดจะจำยังงี้ แสดงว่าเล็กโวยวายแล้วสิ"

"ฮือ ก็ใครใช้ให้เธอใจแข็งไม่ยอมง้อฉันล่ะ ฉันโวยวายก็เพราะห่วงทั้งนั้น ที่นั่นทั้งเปลี่ยวทั้งหนาว สัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่มี" เพื่อนที่สนิทกันมายาวนานตอบเสียงออดๆ "ตกลงถนนเป็นไง ฉันเพิ่งเช็กพยากรณ์อากาศเมื่อกี้ บ้าอะไรวะ เข้าสปริงมาแปดเดือนละหิมะยังตกอีก คีนี่ก็จะมีฝนด้วย เธอขับรถระวังๆ นะ ถ้าฟ้ามืดเกินหรือเห็นท่าไม่ดีก็จอดพักที่โรงแรมแถวนั้นก่อน..."

"ไม่ต้องห่วง หิมะเพิ่งตกตอนเช้าเขตเวอร์มอนต์นี่เอง" ฟ้าใสรีบเบรก

คำบ่นที่ท่าท่าจะยืดยาว "เป็นแค่ปุ๋ยบางๆ ตกถึงพื้นก็ละลาย ลมก็ไม่มี
ฉันขับได้สบายมาก"

"เฮ้อ ค่อยหายใจห้วงหน่อย เอเลียดเตรียมของกินของใช้ให้เรียบร้อยดี
ไหมะ ฉันก็มัววุ่นๆ กับลูก ตามีโนกับนิโคท่าท่าจะเป็นหวัด งอแงระดับสิบ
คอนก็ไม่ว่าง ฉันเลยลืมโทรไปเช็กเลยอะ"

"เรียบร้อยดี ของกินนี่ฉันอยู่ได้เป็นเดือนเลยมั้ง พวกผ้าห่ม พรหม
หมอนอีกเพียบ เธอจะให้ฉันเอาไปทำไมมากมายเนี่ย ที่เคบินก็มีอยู่แล้ว
ไม่ใช่หรอ" ฟ่ำใสเหล่ตามองกองข้าวของบนเบาะหลังซึ่งเหลือจากใส่ท้ายรถ
กว่าเธอจะรู้ว่าเพื่อนให้ขนของไปมากเกินจำเป็นก็ตอนคนงานจัดเรียงใส่รถ
เรียบร้อยแล้ว เลยคร้านจะให้ขนลงมาอีก "ฉันจะไปอยู่คนเดียว แค่นี้หัวตัวเอง
ด้วยนะ"

"เหลือดีกว่าขาดนะ พรหมขนแกะผืนนั้นนะผืนรักของฉันเลย เธอ
เอาไปปูหน้าเตาผิง นั่งอาบไฟอุ่นๆ จิบชา อ่านนิยาย สูดกลิ่นควันไม้หอมๆ
ฟังเสียงฝนตกกึกๆ เปรี๊ยะๆ โรแมนติกจะตาย"

"ถ้าจะเซ็กซี่จนขนาดนี้ทำไมไม่ส่งผู้ชายหล่อล่ำมาให้ด้วยเลยละ
ไม่กลัวฉันจิตตกเหวอที่อยู่คนเดียวท่ามกลางซินโรแมนติกขนาดนั้นนะ"

เพลงพินส่งเสียงไอแห้งๆ

ความสนใจของฟ่ำใสจับอยู่ที่ป้ายบอกทางสีเขียวริมทาง...
อีกแปดสิบสองไมล์จะถึงเขตเมเปิ้ลมีดอร์

ในที่สุดการขับรถยาวนานหลายชั่วโมงจนปวดหลังเมื่อยกันก็จะจบลง
ซะที

เธออดคันเร่งแรงอีกนิด ปากก็พูด "เอเลียดกับคนงานบ้านเธอดูแลฉัน
ดีมากเลย โดยเฉพาะเอเลียด ฉันแทบไม่ต้องกระดิกตัวทำอะไร เขาเช็กรถ
ตั้งพิกัดสถานที่ในจีพีเอส เตรียมรายการเบอร์โทรสำคัญ ส่งแม่บ้าน
มาช่วยจัดกระเป๋า จัดการเรื่องอาหาร ประสานงานกับคนเฝ้าเคบิน...

ฉันประทับใจมาก ฝากเธอบอกพวกเขาอีกทีนะ"

แม่ฟ้าใสจะคุ้นเคยกับบัตเลอร์และคนงานของบ้านอันเกลอส ไนแมนฮัตตันดี เพราะเคยอาศัยอยู่ที่นั่นช่วงหนึ่ง แต่เธอบินมาอเมริกาคราวนี้เป็นช่วงเจ้าของบ้านไม่อยู่ ต่อให้คุ้นเคยอย่างไรแต่เธอก็ไม่กล้าสั่งงานพวกเขาตามใจ ทว่าพวกเขากลับดูแลจัดการเรื่องต่างๆ ให้อย่างมีประสิทธิภาพและเอาใจใส่

"เธอ ดีแล้ว ฉันบอกไว้เองแหละว่าให้ดูแลเธอดีๆ เพื่อเธอจะเปลี่ยนใจกลับมาอยู่กับเราอีก" หล่อนว่า หางเสียงมีแววคาดหวังเล็กน้อย "ปีนี้ฉันจะให้โบนัสทุกคนงามๆ เลย ลูกๆ ฉันยิ่งโตยิ่งชนเวอร์วัง ป่วนในบ้านมากแล้วหลังๆ คอนก็อยู่บ้านเยอะขึ้น เชิญใครต่อใครมาบ้านไม่เว้นแต่ละวัน ถ้าฉันไม่มีอะไรเสียต๋อยช่วยรับแขกทำนั่นทำนี่ให้คงแยม เอ้อ นี่ฉันชักเริ่มติดวิถีชีวิตไฮโซมีผู้ช่วยล้อมหน้าล้อมหลังซะแล้ว...สไปลีย์เวอร์"

ฟ้าใสเห็นด้วยกับเพื่อน ถ้าไม่มีอะไรเสีย ชีวิตเพลงพินคองยูงยากพอควร ชายหนุ่มวัยสี่สิบปลายจากสถาบันอบรมบัตเลอร์และผู้จัดการคฤหาสน์ชั้นนำของอเมริกาคอยดูแลให้ทุกอย่างภายในบ้านอันเกลอสดำเนินไปอย่างราบรื่น บางครั้งยังรับบทเลขานุการกลายๆ ให้เจ้านายด้วย แยกจะไปใครจะมา เพื่อนบ้านจะแต่งงาน หลังคาจะถล่ม เขาสามารถรับมือได้หมด

ครอบครัวของฟ้าใสมีฐานะ แต่ยังไม่ถึงขั้นที่จะมีผู้จัดการบ้านระดับนี้ คุณริมธาร แม่ของเธอยังคงต้องควบคุมดูแลคนงานและเรื่องต่างๆ ในบ้านด้วยตัวเอง ซึ่งท่านก็ชอบอย่างนั้นมากกว่าวิถีชีวิตแบบเจ้านายชั้นบนอย่างในซีรีส์อังกฤษย้อนยุค คิดถึงตรงนี้ จู่ๆ ฟ้าใสก็นึกถึงบัตเลอร์อังกฤษดั้งเดิมคนเดียวที่เคยได้รู้จัก

"เออ เพลง บัตเลอร์ของน้าอเล็กซ์ เขายังทำงานให้น้าอเล็กซ์อยู่เปล่า" เธอถาม และถ้าเธอมีตาทิพย์คงได้เห็นเพลงพินคองยูงห่างออกไปเป็นพันๆ ไมล์ สะดุ้งโหยง

"หืมมมม ทำไมจู่ๆ พุดถึงน้าอเล็กซ์ขึ้นมา..."

คิ้วเข้มโค้งได้รูปสวยของฟ้าใสขมวดจับ "ฉันพุดถึงบัตเลอร์ของเขา
ไม่ใช่ตัวเขาซะหน่อย"

"แหะๆ...เขายังอยู่ ยังทำงานให้น้าอเล็กซ์ที่บ้านที่ลอนดอนเหมือนเดิม
ลูกพี่ลูกน้องเขาที่เป็นบัตเลอร์ของลอร์ดเบิร์กเลย์ พี่ชายน้าอเล็กซ์ก็ยังมีอยู่...
ตกลงเธอถามทำไมอะ"

"ก็แค่นี้ก็ถึงขึ้นมา ไม่มีอะไรหรอก"

ฟ้าใสนึกถึงบัตเลอร์ท่าทางห้าวสูง หน้าตาไร้อารมณ์คนนั้น เขาช่าง
เยือกเย็นได้ตลอดเวลา แม้แต่ตอนที่พวกเธอ...หรือพุดให้ถูกคือเพลงพิน
เกือบทำทาวนเฝ้าอายุร้อยกว่าปีของเจ้านายเขาใหม่เป็นจตุรระหว่างที่
พวกเธอไปพักคราวไปเที่ยวอังกฤษกันยกกลุ่ม

หลังเหตุการณ์ใหญ่ ผ่านไป ท่าทางที่ฮาร์โลด์จับตาดูพวกเธอเหมือน
เหยี่ยวจ้องเหยื่อก็ยกระดับความน่ากลัวไปเป็นผีดิบจ้องเส้นเลือดลำคอแทน

"ดูเหมือนอาชีบบัตเลอร์นี่จะเป็นที่นิยมในตระกูลเขาอะ" หญิงสาว
ตั้งข้อสังเกต มือบังคับพวงมาลัยพารถแล่นผ่านโค้งถนนท่ามกลางป่าไม้ไร้ใบ
อย่างนุ่มนวล การขับรถบนถนนสวยๆ เจียบส่งดกทำให้ผ่อนคลายดีเหมือนกัน

"คงนั่น เห็นว่าเป็นกันมาหลายรุ่น" เพลงพินเออออ เว้นจังหวะไปนิด
ก่อนพุดไปอีกเรื่อง "นี่ฟ้า น้าอเล็กซ์ก็เพิ่งบินไปนิวยอร์กแหละ...ไปพัก
ที่บ้านนั่น"

น้ำเสียงเหมือนโยนหินถามทางของเพื่อนทำให้ฟ้าใสเอะใจแปลกๆ

"อือฮิ แล้วไง..."

"ก็แค่...ฉันเสียดายใจ คลาดกันนิดเดียวเอง บางทีเธออาจไม่ไป
เวอร์มอนต์แล้วอยู่เป็นเจ้าบ้านต้อนรับน้าอเล็กซ์ให้ฉัน แล้วเธอก็จะได้
มีเพื่อนอยู่ด้วย มีคนกินข้าวเป็นเพื่อนไร้งี้"

นี่ชักไม่ชอบมาพากล ฟ้าใสคิด ไม่ใช่ว่าเธอมีสัมผัสพิเศษ แต่เพราะ

รู้จักเพื่อนรักดี เพลงพินเป็นคนที่ย่านง่ายเหมือนหนังสือนิยายฆาตกรรม
เลเวลต้นๆ...เหยื่อโดนฆ่าอย่างไร ใครเป็นฆาตกร ในบทแรกๆ มักสาธิตเบาะแส
เอาไว้เต็ม

"ฉันไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับการอยู่คนเดียวทำอะไรคนเดียวอยู่แล้วนี่ เพลง...
บอกก่อนเลย ห้ามเล่นบทแม่สื่อบ้าง กับฉันเด็ดขาด โดยเฉพาะกับคนใกล้ตัว
อย่างน้าอเล็กซ์ด้วย" เธอเอ่ยเสียงเข้มจัด

"น้าา แม่สื่ออะไร ไม่มี คิดมาก เธอชอบมองฉันในแง่ร้ายอยู่เรื่อย"

"ไม่มีก็ดีแล้ว แต่ถือว่าฉันเตือนแล้วนะ ถ้าเธอทำอะไรแผลงๆ ละก็..."
เธอลากเสียงทิ้งท้าย ให้เพื่อนคิดเอาเองว่าควรโดนลงโทษอย่างไร

"แหะๆ ฉันรู้หรอก่อนว่าเธอไม่ชอบท่านลอร์ดผู้ดีฯ อย่างน้าอเล็กซ์หรอก
สเป็กเธอต้องคนไทย ผิวแทนๆ กล้ามแน่น มีลักยิ้ม ตัดดิน ใจดี รักสัตว์..."

ใบหน้าคมคายประดับรอยยิ้มอ่อนโยนผุดวบบนใบหน้าใส ตามมาด้วย
อาการเสียดแทงในอก เธอกัดริมฝีปากข่มกลืนความหnungห้กแสนคุ้นเคย
หายใจเข้าออกยาวๆ แล้วตัดบทเพื่อนที่กำลังพูดแว่วๆ "เพลง ฉันกำลังจะขับ
ขึ้นเขา ขอวางสายก่อนนะ เธอไปดูนิโคกับดามิโนเถอะ จับแยกกันด้วยละ
ถึงจะเป็นห้วตเหมือนกัน แต่อาจจะคนละเชื้อก็ได้"

"อ่า โอเคๆ ชอบใจมาก...พอถึงบึงการ์เน็ตก็ส่งข้อความมาบอกฉันนะ"
ที่นั่นเป็นพื้นที่สุดท้ายที่ยังมีสัญญาณโทรศัพท์ จากนั้นจนถึง
เขตเมเบิลมีโดว์ซึ่งที่ดินของเพลงพินตั้งอยู่จะเป็นพื้นที่อับสัญญาณ

"ได้ ผาจุบหลานๆ ทั้งสาม แล้วก็ลูกสาวฉันด้วยนะ บอกว่าฉันคิดถึง
เท่าฟ้าเลย"

เพลงพินมีลูกฝาแฝดสองคู่ นิโคลอสกับดามิโน วัยอนุบาล กับ
สองสาวเพตรากับปารีสที่เพิ่งหัดยืน ทั้งสี่คนหน้าตาน่ารักราวกับเทพดา
นางฟ้าน้อยๆ แต่เด็กหญิงปารีสพิเศษตรงเป็นลูกสาวอุปถัมภ์ของเธอด้วย

"ยะ คิดถึงมากก็น่าจะมหา มาพุดให้หายคิดถึง ไม่น่าไปปลีกวิเวกเลย..."

เพลงพินค่อนขอต่ออย่างอดไม่ได้ "เออละๆ ขับรตติงๆ จะ ถ้าหากกลับไม่อยากจะขับ ก็บอกได้เลย เตี่ยวฉันให้ ฮ. ไปรับ อ้อ รู้ใช่ไหมว่าแซมจะแวะเข้าไปที่เคบิน ทุกวัน เมื่อเธอขาดเหลืออะไร..."

ฟ้าใสส่ายหน้า คนดูแลที่ตีนอายุหลาบกว่าแล้ว แม้จะยังแข็งแรงดี ขนาดตุลแฟร์มเล็กๆ ของตัวเองได้ก็ตาม แต่เขาก็อยู่ห่างออกไปเป็นสิบไมล์ "ทรมานคนแก่ของเธอ บอกให้เขามาวันเว้นวันก็ได้ ฉันดูแลตัวเองได้ ไม่ใช่ไม่เคยไร้ดทริบคนเดียวซะหน่อย อ้อ ขอบใจที่ให้เยี่ยมเจ้าเปียกปูนนะ ขับดีมาก แล้วฉันจะล้างให้เอี่ยมกับเติมน้ำมันคืนให้"

"รู้ๆ ไม่เอาๆ ไม่ต้องเติม ถือว่าเธอไปตรวจเคบินให้ฉันไง ของของฉันก็เหมือนของของเธอ บ้านฉันก็เหมือนบ้านเธอ พบมารยาทใส่กระเป๋ไปเลย ขอบใจอยู่ได้"

หัวใจฟ้าใสละมุนลงกับถ้อยคำเรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยความหมายนั้น "รักเธอนะ ขอบใจที่ดีกับฉันเสมอ"

เพลงพินเจียบไปเล็กน้อย ทำเสียงอีกอักเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่เสียงเติกร้องให้กับเสียงคนงานหญิงพูดภาษากรีกดังลอดเข้ามาในสายเสียงก่อน ฟ้าใสเลยตัดบท "ไปดูลูกได้แล้ว ฉันวางละนะ ถึงบึงการ์เน็ต จะเมสเสจหา"

"จะๆ พักผ่อนให้เต็มที่นะ" เพื่อนรักหยุด ก่อนเสริมเสียงเบา "รักเธอนะ"

"อ้อ เหมือนกัน" ฟ้าใสตอบเสียงต่ำ ทั้งชื่น ทั้งแปลกใจกับท่าทีของเพื่อนผู้มีนิสัยปราดเปรี้ยวโผงผาง

พอเพลงพินวางสายไป บรรยากาศในห้องโดยสารของพอร์ช คาเยนนก็เหลือเพียงเสียงครางต่ำของเครื่องยนต์ ฟ้าใสเลยกดเปิดเพลงจังหวะแรงๆ และเร่งเสียงให้ดัง ปากอิมฮัมตามเสียงดนตรี ตามองถนนลาดยางคดเคี้ยว ขาวพราวด้วยปุยหิมะ พื้นดินของป่าสองข้างทางยังมีหิมะสูงเป็นฟุต สร้างความผิดหวังให้หญิงสาวอยู่บ้าง เพราะปกติช่วงนี้ของปีหิมะจะละลาย

เกือบหมดแล้ว ต้นไม้จะเริ่มแตกต่มเล็ก ๆ ตามกิ่งก้าน ดอกไม้ดินจะเริ่ม
แทงหน่อ ผลิข่อดอก โดยเฉพาะดอกโครคัสที่เธอชอบมาก แต่นี่ยังขั
บ้นเหนือ กองหิมะข้างทางก็ยังสูง หากทางการไม่ได้กวาดหิมะบนถนน
เป็นระยะ เธอคงขับรถลำบากน่าดู

นับวันอากาศของโลกยิ่งวิปริตขึ้นทุกที

รถแรงม้าสูงราคาหลักแสนดอลลาร์ไต่ขึ้นถนนสูงชันอย่างสบายๆ
ทั้งให้ความรู้สึกหนักแน่นมั่นคงราวกับนั่งอยู่ในรถถัง ฟ่ำใส่อดคิดถึงเพื่อน
ผู้เป็นเจ้าของมันไม่ได้ แม้การแต่งงานกับมหาเศรษฐีนักธุรกิจระดับโลก
จะทำให้วิถีชีวิตของเพลงพินเปลี่ยนไป ทว่าความเป็นเพื่อนที่ดีของอีกฝ่าย
ไม่เคยเปลี่ยนเลย เช่นเดียวกับเพื่อนอีกสี่คนในกลุ่ม

ความสัมพันธ์ของสาว ๆ แก้งดอกไม้ยังเหนียวแน่นแม้เวลาจะผ่านมา
เกือบยี่สิบปี

สองสามปีหลังนี้ฟ่ำใช้เวลากับเพลงพินมากกว่าเพื่อนคนอื่น เริ่มจาก
เธอมาฝึกงานในโรงพยาบาลสัตว์สังกัดมหาวิทยาลัยชื่อดังทางตอนบนของ
รัฐนิวยอร์กเพื่อเตรียมคัดเลือกเข้าเรียนต่อเฉพาะทางสายสัตวแพทยศาสตร์
ส่วนครอบครัวเพลงพินซึ่งมีบ้านอยู่บนเกาะส่วนตัวกลางทะเลประเทศกรีซ
มีปัญหาผู้อพยพจากตุรกีล่องเรือมาขึ้นเกาะและก่อจลาจลเรียกร้องให้
คอนสแตนติน อันเกลอส สามีน้องเพลงพินใช้เรือในกิจการเดินเรือของเขา
รับส่งผู้อพยพไปยังแผ่นดินใหญ่ ชายหนุ่มเลยตัดสินใจพาลูกชายฝาแฝดกับ
ภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ย้ายมาอยู่อเมริกา ระหว่างที่ธุรกิจของคอนสแตนติน
ยังไม่เรียบร้อยและเขาต้องเดินทางบ่อยๆ ฟ่ำใส่เลยลงมาอยู่เป็นเพื่อนเพลงพิน
กับเด็กๆ ทุกวันหยุด ภายหลังเมื่อเธอเปลี่ยนมาเรียนต่อปริญญาโท
ที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก พวกเขาจึงขอให้เธอพักอยู่ด้วยกันที่บ้านเสียเลย

ส่วนน้องอเล็กซ์...อเล็กซานเดอร์ เพย์ตัน เจ้านายของฮาโรลด์
บัตเลอร์ซอมบี้ เป็นน้องชายของอเล็กซิส น้องชายต่างแม่ของคอนสแตนติน

และเขายังเป็นหน้าชายบุญธรรมของนิชา เพื่อนรักอีกคนของเธอด้วย

ส่วนใหญ่เวลาอเล็กซานเดอร์บินมาทำธุระในนิวยอร์กจะพักที่บ้านคอนสแตนติน ฟ่ำไอจึงได้พบเขาไปด้วย เขาเป็นผู้ใหญ่ที่น่ารัก ให้ความเป็นกันเองกับคนใกล้ชิด แต่เธอพยายามรักษาระยะห่างกับเขาเสมอ

หญิงสาวไม่เคยบอกใคร...อเล็กซานเดอร์ เพย์ตันมีบางอย่างในตัวที่กระตุ้นให้จิตใจของเธอไม่สงบ

หน้าตาของเขาหล่อเหลาด้วยเครื่องหน้าคมชัดราวรูปสลัก แนวกรามสูง จมูกเรียวยาว สันคิ้วคมรับแนวคิ้วยาวเข้มและดวงตาคมกริบสีฟ้าที่ลึกล้ำ เป็นประกาย ยามเขามองมา เธอจะรู้สึกวูบไหวบนตื้นเร้าอยู่ลึกๆ ทั้งที่ไม่ใช่คนที่จะถูกใครหรืออะไรข่มขู่ได้ง่ายๆ

ยังไม่ต้องพูดถึงบุคลิกสง่างามแฝงอำนาจอย่างพวกผู้ดีมีตระกูลและนักธุรกิจที่กุมบังเหียนกิจการมูลค่ามหาศาลของเขาอีก

หากเขาเป็นคนอื่น ฟ่ำไอซึ่งเกลียดความอ่อนแอคงพยายามพุ่งชนเอาชนะความรู้สึกนี้ แต่อเล็กซานเดอร์ เพย์ตันอาวุธเ็นไป แข็งแกร่งเกินไป และเป็นคนสำคัญของเธอเพื่อนรัก เธอเลยแก้ปัญหาด้วยการหลบเลี่ยงเขาซะ

แล้วนี่เธอจะคิดเรื่องเขาเป็นคั้งเป็นแควทำไม่กัน

หญิงสาวเบรคความคิดตัวเอง สลัดศีรษะแล้วกดเท้าลงบนคันเร่งแรงอีกนิด

เธออยากไปถึงเคบินเร็วหน่อย จะได้มีเวลาสำรวจและจัดเตรียมอะไรๆ ก่อนฟ่ำไอมี มีพยากรณ์อากาศว่ากลางดึกไปจนถึงเช้าจะมีฝนตก ทำให้หิมะบางส่วนที่ยังหลงเหลือจากฤดูหนาวละลาย หากโซคร้ายอุณหภูมิลดต่ำลงระหว่างนั้น จะทำให้น้ำที่ละลายกลายเป็นผลึกน้ำแข็ง ถนนจะลื่นมากจนเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ พรุ่งนี้ทั้งวันเธอจึงไม่ควรขับรถออกไปไหน

ขับมาอีกพักใหญ่หญิงสาวก็ถึงบึงการ์เน็ต เธอจอดตรงยังเว้งข้างทาง แล้วหยิบโทรศัพท์ออกมาส่งข้อความหาเพลงฟิน จากนั้นก็ลงจากรถ

ไปเดินเล่น

ผิวหน้าช่วงกลางบึงแข็งตัวเป็นแผ่นน้ำแข็ง สังเกตได้จากปูยหิมะ ที่ตกค้างเป็นก้อนขาวกระจายเป็นหย่อมๆ ริมขอบน้ำล้อมรอบด้วยพุ่มไม้แห้ง มีแต่กิ่งก้านเปล่าเปลือยสีดำ แพหญ้าบนพื้นดินดูแข็งทื่อไร้ชีวิต กระทั่ง พระอาทิตย์ยังซ่อนอยู่หลังกลุ่มเมฆสีเทา คนทั่วไปคงมองว่าบรรยากาศอึมครึม จนชวนให้หดหู่ แต่ฟ้าใสกลับสูดอากาศสดชื่นเข้าปอดอย่างเบิกบาน ดีใจว่า อย่างน้อยก็ได้เจอกับความเจียบสงบ ต่างกับตอนหน้าไบไม่ร่วงปีก่อน ที่มาตรวจที่ดินกับเพลงพิน ที่นี้ก็คึกคักไปด้วยผู้คนทั้งนักท่องเที่ยวและ คนท้องถิ่นที่ออกมาทำกิจกรรม ทั้งถ่ายรูป ปิกนิก ตกปลา แม้กระทั่ง พายเรือในบึง จนพวกเธอหาคร้านจะจอดแวะ

ฟ้าใสเดินจนรู้สึกหนาวก็กลับขึ้นรถ แล้วเลือกรูปถ่ายสองสามรูป อัปโหลดเฟซบุ๊ก ตามคำสั่งของครอบครัวที่ให้ส่งข่าวเป็นระยะ

นัยยาวพิมพ์ข้อความ 'อากาศหนาวจัง ขอเข้าถ้ำ จำศีลแพพ' แล้ว กดโพสต์ส่งๆ ก่อนติดเครื่องรถ

หลายคนรู้ว่าเธอมาเที่ยวเวอร์มอนต์ แต่มีแค่เพลงพินเท่านั้นที่รู้ว่า เธอจะไปพักยังเคบินกลางป่าที่ไม่มีแม้กระทั่งสัญญาณโทรศัพท์

เธออยากพักผ่อนเจียบๆ ลักส์ห้าวัน...อยากดิงตัวเองออกจาก โลกที่แสนวุ่นวายลั๊ก

รถเลี้ยวเข้าสู่ถนนกรวดอัดแข็งตัดตรงจากถนนเส้นหลักสู่ใจกลาง อาณาเขตที่ดินของสองสามีภรรยาอันเกลอส ที่แห่งนี้เคยเป็นฟาร์มเมเบิลเก่า ด้านที่ติดถนนเป็นทุ่งหญ้ากว้าง คันด้วยป่าทึบ แล้วจึงเป็นเขตฟาร์มต้นเมเบิล กว้างนับสิบเอเคอร์ คอนสแตนตินซื้อที่นี่ไว้เพื่อสร้างบ้านพักผ่อนกับสถานที่ที่ ผจญภัยสำหรับลูกๆ ช่วงปิดเทอม แต่เพลงพินซึ่งเป็นสถาปนิกยังไม่รีบร้อน ลงมือดำเนินการ เพราะต้องการเก็บรายละเอียดของบรรยากาศให้ครบทั้งสี่ฤดู

เสียก่อน

ฟ้าใสตลกหลุมรักที่นี้ตั้งแต่เห็นครั้งแรก ป่าทั้งป่าเปลี่ยนสีเป็นสีแดง ส้ม เหลือง งดงามราวกับภาพวาด อากาศเย็นสดชื่นที่พัดมาอยู่ตลอดเวลา ก็มีกลิ่นหอมหวานต่างกับที่อื่น ทำให้เธอทั้งสุขสงบและโปร่งโล่ง

รถคันโตหยุดลงหน้าเคบินหลังกะทัดรัดในเวลาห้าโมงเย็นพอดี อีกนานกว่าพระอาทิตย์จะตก แต่บรรยากาศเหมือนใกล้ค่ำแล้ว หญิงสาว ไม่กล้าไอแอ้ บิดกายไล่ความเมื่อยขบสองสามที่กิริบลงจากรถและลงมือ ขนของ

ร่างเพรียวในชุดกางเกงยีนกับเสื้อยืดแขนยาวหิ้วกล่องเก็บความเย็น บรรจุอาหารแช่แข็งมือหนึ่ง หิ้วกระเป๋าเดินทางอีกมือเดินขึ้นบันไดเตี้ยๆ สู่หน้ามุขเคบิน เธอนึกชมความใส่ใจของคนดูแลยามปลายนิ้วสัมผัสน้ำมัน ที่แม่กุญแจซึ่งไขออกอย่างง่ายดาย รวมถึงทางเดินรถที่โกยหิมะไว้เรียบร้อย และไฟหน้าประตูที่เปิดไว้วาง

เธอวางกระเป๋าต้นบานประตูให้เปิดกว้างแล้วหิ้วกล่องอาหารเข้าไป ข้างใน เคบินกว้างประมาณห้าสิบตารางเมตร ผังของมันเรียบง่าย ชั้นล่าง โลงยาว มีชุดโซฟาหนังขนาดใหญ่หันหน้าหาเตาผิงก่อจากหิน ผังด้านหนึ่ง ติดชั้นวางของและตู้สูงจรดเพดาน เวียงครัวกับห้องน้ำอยู่ด้านในสุด พื้นที่ สำหรับหลับนอนอยู่บนชั้นลอย บันไดขึ้นลงเป็นแบบพับเก็บได้เพื่อประหยัด พื้นที่

เธอคร้านจะกางบันไดออกและปีนขึ้นปีนลงเลยตั้งใจจะนอนที่โซฟา

เพราะอีกไม่นานต้องร้อนทั้ง เพลงพินเลยปรับปรุงเคบินนี้แค่โครงสร้าง ส่วนระบบน้ำไฟยังเป็นแบบเก่า น้ำจะถูกดึงจากลำธารผ่านถังกรองแล้ว พักไว้ในถังเก็บขนาดใหญ่ ส่วนไฟฟ้ามาจากเครื่องปั่นไฟขนาดเล็กใช้น้ำมัน เป็นเชื้อเพลิง ซึ่งเพียงพอสำหรับหลอดไฟ ตู้เย็น หม้อต้มน้ำร้อน และ ฮีตเตอร์ขนาดเล็ก

ทุกซอกทุกมุมในครัวสะอาดปราศจากฝุ่น ใต้อ่างล้างจานมีน้ำดื่มหลายแพ็ก จานชามถูกนำออกมาล้างคว่ำไว้บนตะแกรง กระทั่งหม้อแขวนลดหลั่นตามขนาดอยู่บนราวเหล็กเหนือเตาแก๊สแบบโบราณ กาทองแดงขัดจนขึ้นเงาวางอยู่บนแผ่นไม้รองของร้อนพร้อมใช้งาน แซมคงใช้เวลาทั้งวันกับผลงานทั้งหมดนี้ ฟาโสเตือนตัวเองว่าจะต้องแวะเข้าเมืองไปหาซื้อของเพื่อขอบคุณเขาก่อนเดินทางกลับ

หลังเก็บของเข้าตู้เย็นเสร็จ หญิงสาวก็ยืนอิงสะพานหนึ่งกับอ่างล้างจาน มองผ่านหน้าต่างออกไปยังแนวต้นไม้สีน้ำตาลเข้มไร้ใบที่เรียงรายโดดเด่นอยู่ท่ามกลางหิมะขาว ปล่องใจดื่มด่ำกับบรรยากาศเงียบสงบ มีเพียงเสียงลมหวัดหวิวที่พัดเข้ามาทางประตูแทรกด้วยเสียงครางหึ่งของตู้เย็น

ต้องบินมาครึ่งโลกและขับรถอีกครึ่งวันเพื่อสิ่งนี้ แต่มันคุ้มแสนคุ้มแค่ไหนกันที่นี้ ความเหนื่อยล้าซึ่งแทรกอยู่ในกระดูกราวกับสนิมกัดกินเหล็กกล้าก็เริ่มเบาบางลงเหมือนโดนยาแรง

เออละ ยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่ต้องทำ รถก็ยังไม่ได้เอาเข้าโรงรถ เธอบอกตัวเองแล้วหมุนตัวจากหน้าต่าง ทันใดนั้นก็มียิ่งผีเท้าดังมาจากข้างนอก

แวบแรกเธอดคิดว่าหุแว่ว แต่พอชะโงกผ่านช่องครัวมองไปทางหน้าต่างด้านหน้าก็ต้องตกใจวาบ

มีคนอยู่ข้างนอกจริงๆ!

เงาศีรษะผมหูดัดสั้นอย่างผู้ชายขยับวูบวาบเป็นเงาหลังม่าน จากระดับความสูงของหน้าต่าง คนร้ายจะต้องสูงมากทีเดียว

ฟาโสดึงศีรษะกลับเข้ามา รีบเบียดตัวเองกับผนัง หัวใจเต้นรัวแรง เธอไม่น่าเฝ้าประตูหน้าต่างได้เลย ไม่อย่างนั้นคงมีเวลาสักสองสามนาทีเพื่อหาทางหนีทีไล่ หน้าต่างครัวก็ฝัดจัด เมื่อก็เธอลองเปิดแล้ว แต่เปิดไม่ออก

ทำยังไงดี

มันมีอาวุธหรือเปล่า แล้วมันเข้ามาที่นี่ได้ยังไง

คนผู้นั้นไม่ปิดบังการเคลื่อนไหวของตัวเองด้วยซ้ำ ยังอุตส่าห์
กระที่บรองเท้าสตั๊ดพิเศษโคลนก่อนก้าวขึ้นบันได

หญิงสาวเอะใจ...คนร้ายไม่น่ากังวลเรื่องจะทำบ้านเหยื่อเลอะเทอะ
หรือจะเป็นแฉะ?

กระนั้นเธอก็ไม่วางใจ ถอยลึกเข้าไปในครัวแล้วเปิดลิ้นชักอันบน
คว้ามืดเล่มยาวสุดออกมากุมกระชับ พยายามข่มความกลัว วาดภาพ
สรีระมนุษย์ในหัวเพื่อประเมินจุดตายต่างๆ กับองศาในการแทง

แถวท้องมักไม่ถึงตาย...หัวใจ ปอด เป็นอวัยวะสำคัญ แต่ธรรมชาติ
ก็สร้างกระดูกซี่โครงมาเป็นเกราะปกป้อง

งั้นคอ ใช่ คอดีที่สุด มันเต็มไปด้วยเส้นเลือดสำคัญและหลอดลม
แต่ว่า...

"สวัสดิ์ครับ ใครอยู่ข้างในครับ"

เสียงทุ้มดังชัดจingleหวั่นความพลุ่งพล่านตื่นตระหนก กลบเสียงหัวใจ
เต้นโครมครามในหูเธอ

ฟ้าใสตัวเย็นวาบ สองขาอ่อนโยนด้วยความโล่งใจ

เธอรู้จักเสียงนี้

รู้จักดีเสียด้วย

บทที่ 2

ความบังเอิญก็เหมือนฝนที่ตกลงมาปุปปั๊บ... มันมักสร้างความยุ่งเหยิง

ผู้บุกรุกปรากฏตัวขึ้นตรงช่องประตู ร่างสูง ไหล่กว้าง และช่วงขายาว บดบังแสงภายนอกจนเกิดเป็นเงายาวทาบบนพื้น แม้ใบหน้าจะซ่อนอยู่ในเงามืด แต่ฟ้าใสรู้แล้วว่าเขาเป็นใคร น้ำเสียงนุ่มทุ้ม สำเนียงรีนหูเป็นเอกลักษณ์ อย่างนี้ ต่อให้ตั้งขึ้นท่ามกลางเสียงผู้คนมากมายเธอก็จำได้

อเล็กซานเดอร์ เพย์ตันตัวเป็นๆ

What on earth!

เขามาทำบ้าอะไรที่นี่!

ในขณะที่เธอยังอยู่ในความตกตะลึง อเล็กซานเดอร์ก็ก้าวเข้ามาข้างใน และร้องเสียงสูงเมื่อเห็นเธอชัด "อ้าว ฟ้า คุณเองหรือ..." เขาปรับสีหน้า และน้ำเสียงอย่างรวดเร็ว กลายเป็นแววยินดีแฝงความอบอุ่น "เซอร์ไพรส์มาก นี่คุณมาจากไหน ผมเห็นรถตั้งแต่ตรงโถกใหญ่ จำได้ว่าเป็นรถของคอนสแตนติน พยายามบอกมือให้ แต่คุณคงไม่เห็น"

จนกระทั่งร่างสูงกำยำแต่ปราดเปรียวเดินมาถึงกลางเคบินและมองมายังมือเธอนั่นแหละ ฟ้าใสจึงได้สติ หันไปยึดมิดไสล์ชักแล้วยกมือไหว้เขา "สวัสดีคะน้าอเล็กซ์"

"สวัสดีครับ"

เธออ้างเป็นคำบอสงกับรูปลักษณ์ของเขาที่เพิ่งสังเกต ผู้ชายที่ดูเนียบตลอดเวลาแม้ยามอยู่บ้าน กลายเป็นหนุ่มเซอร์ผสมยุ่ง แขนเสื้อเว็ตเตอร์ สีเขียวมะกอกกรุ่นไปกองอยู่ตรงข้อศอก ปลายขาทางเกงสีเข้มเปียกน้ำเป็นหย่อมๆ กระทั่งร่องเท้าผ้าใบก็เประอะเปื้อนโคลน...ดูผิดหูผิดตา ผิดที่ผิดทางพอๆ กับการที่เขามาอยู่ที่นี่

เขาขยับมาหยุดตรงช่องเข้าครัว มองเธออย่างคั่นคว่ำ

"ฟ้า คุณโอเคไหม"

"อะ...โอเคค่ะ ฟ้าไม่ได้เป็นอะไร แค่แปลกใจที่เห็นคุณที่นี่นะคะ"

เขาพยักหน้า "ผมก็คิดว่างั้น ขอโทษที่ทำให้คุณตกใจนะ ผมนึกว่าคุณรู้อยู่แล้วว่าผมอยู่ที่นี่"

ผมนึกว่าคุณรู้แล้วว่าผมอยู่ที่นี้...งั้นหรอ

คำพูดนั้นของเขาช่วยตึงสติเธอกลับมาอย่างรวดเร็ว จริงสินะ อเล็กซานเดอร์คงไม่มาที่นี่โดยไม่ได้ออกเจ้าของ ต่อให้เขาซึมเคบินกับคอนสแตนติน แต่ไม่มีทางที่เพลงพินและเอเลียตจะไม่รู้ นั่นก็หมายความว่ายายเพื่อนตัวร้ายรู้แกล้งใจดีว่าเธอกำลังจะมาเจออะไร

มิน่า ตอนคุยโทรศัพท์กันถึงได้ดูมีพิรุธนัก

หญิงสาวใจเต้นตึกตัก ใบหน้าเริ่มเห่อร้อนด้วยความโกรธ...เพลงพินเล่นแรงเกินไปแล้ว

ไม่รู้เพื่อนทำเพื่ออะไร เพราะอยากเล่นบทแม่สื่อจับคู่เธอกับเขา หรือเปล่า ซึ่งนั่นเป็นเรื่องน่าหัวเราะและเป็นไปไม่ได้ หรือว่ามีเหตุผลที่ฟังขึ้น เป็นเรื่องขอขาดบาดตายจริงๆ

แต่เวลานี้คำถามพวกนั้นต้องเอาไว้ก่อน...ฟ้าสับดไล่ความคิดุ่นวาย ผืนยิ้มให้ชายหนุ่มที่เดินเข้ามาในครัว

"ฟ้าไม่รู้เรื่องเลยค่ะ ไม่มีใครที่บ้านเพลงบอกเลย คุณมาพักผ่อนหรือคะ"

มาตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ครับ เพิ่งมาถึงก่อนคุณไม่นาน บินจากนิวยอร์กมาลงเบอร์ลิงตัน แล้วเช่ารถขับมา...รถอยู่ในโรงรถข้างหลัง คุณเลยไม่เห็น" ดวงตาเขามีแววเข้าใจมากขึ้นเมื่อมองกล่องเก็บความเย็นที่เปิดอ้าอยู่บนพื้น "ผมเข้าใจละ คนเผ่าคงเตรียมเคบินไว้ให้คุณนี่เอง ผมยังแปลกใจที่เขาทำอะไรได้เรียบร้อยมาก ทั้งที่ผมเพิ่งขอยืมเคบินกับคอนสแตนตินเมื่อวานนี้"

อ้อ อย่างน้อยเพลงพิกนิกไม่ได้ถึงกับวางแผนลวงเขามา และเพื่อนตัวดียังพยายามพูดให้เธอเปลี่ยนใจไปหาที่กรีซจนกระทั่งตอนเธอออกเดินทาง

"คงนั่งมั้งคะ ฟ้าขอยืมเคบินกับเพลงอาทิตย์ที่แล้ว เอเลียดเป็นคนดูแลความสะอาดให้ ฟ้าไม่ได้คุยกับแซมเลย" เธอขยับออกไปทางโต๊ะกินข้าวเมื่อเขาเดินมาที่อ่างล้างจานแล้วเปิดก๊อกล้างมือ

"อืม...ดูเหมือนเจ้าบ้านจะให้เรายืมเคบินชนกันเสียแล้ว" เขาหันมาพูดยิ้มๆ

เธอยิ้มจนใจตอบ ไม่กล้าพูดอะไรมาก กลัวเขาเอะใจว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความบังเอิญร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วจะพานคิดไปไกล ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมองมือได้รูปสลายของเขาได้สายน้ำพยายามเค้นสมองให้หาทางออกจากสถานการณ์นี้อย่างสวยๆ

อเล็กซานเดอร์ล้างมือเสร็จก็เตะกาทองแดงบนถาดไม้ แล้วหันหน้ามาถาม "ดื่มชาแก้หนาวหน่อยนะ ผมชงไว้ก่อนออกไปเดินเล่น ยังอุ่นอยู่...หรือคุณอยากได้อะไรอื่น กาแฟ โกโก้ น้ำชিং"

"ซาก็ได้ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ" เธอเลื่อนเก้าอี้ออกแล้วนั่งลง แม้ว่าการนั่งละเลียดลิบชาจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่อยากทำ แต่มารยาทสังคมมีรหัสของมันอยู่ ใช่ว่าอยากเผ่นแล้วจะทำได้ทันที โดยเฉพาะกับหนุ่มผู้ดีอังกฤษที่แก่กว่าเป็นสิบปี ทั้งยังเป็นญาติของเพื่อนสนิทด้วย

อเล็กซานเดอร์วางแก้วใบหนึ่งตรงหน้าเธอ แล้วทรุดลงยังเก้าอี้ตัวข้างๆ

"มันร้อนไม่พอจะเติมนมกับน้ำตาล คุณดื่มได้ไหม"

"สบายมากค่ะ ช่วงนี้ฟ้าพยายามลดน้ำตาล จะไม่เติมในเครื่องดื่มเลย...
ขอบคุณนะคะ"

"อ้อ ตามเทรนด์รักสุขภาพสินะ" ดวงตาคมลอบมองใบหน้าประกบด้วย
เหลื่อมมุ่มสวย ลำคอระหง และไหล่บอบบางของคนที่กำลังยกแก้วขึ้นดื่ม
แวบหนึ่ง ก่อนดื่มชาของตนเอง "ตกลงคุณขับรถมาจากไหน เดี่ยวจะมีเพื่อน
มาสมทบที่นี่หรือเปล่า"

"ฟ้ามาคนเดียวค่ะ ขับรถเดียวมาจากแมนฮัตตันเลย"

"คนเดียว ในสภาพอากาศยังงี้ละนะ" เขาตกใจ "ผมนึกว่าคุณขับเลาะเที่ยว
มาเรื่อยๆ หรือทำไรต์ทริปกับเพื่อนซะอีก จากแมนฮัตตันมาถึงนี้ขับกี่ชั่วโมง...
เจ็ดแปดชั่วโมง นานมากนะ เพลงพินยอมให้คุณมาได้ยังงี้"

"แค่หกชั่วโมงกว่า ขับเรื่อยๆ ก็ถึง" เธอตอบเสียงกระด้างเล็กน้อย
อย่างรู้สึกเคืองที่เขาพูดเหมือนเธอไม่รู้จักประมาณตัว ช้ายังเอ่ยถึงเพื่อนตัวดี
ที่เธอกำลังโมโหอยู่ "ฟ้าเคยอยู่อัฟสเตท นิวยอร์กเกือบปี พอมีประสบการณ์
ขับรถในสภาพอากาศแย่ๆ อยู่บ้าง อากาศอย่างวันนี้ถือว่าไม่น่ากลัวเลย แค่
ฟ้าครีมน้อยเท่านั้น"

"มาถึงปลอดภัยก็ดีแล้ว..." เขาเหมือนจับสังเกตอารมณ์เธอได้
เลยเปลี่ยนเรื่อง "สองสามวันก่อนผมเพิ่งนัดกินข้าวกับนิช เธอเล่าว่า
คุณกำลังวางแผนทำโครงการฉีดวัคซีนให้หมาแมวเร่ร่อน เห็นว่าตอนนี้ที่ไทย
โรคพิษสุนัขบ้ากำลังระบาดอยู่"

ฟ้าส่ายตามองพื้นโต๊ะ "โครงการเสร็จแล้ว การระบาดก็ควบคุม
ได้แล้ว ฟ้าเลยมาพักผ่อนหาอากาศเย็นๆ...ปีนี้เมืองไทยร้อนมาก บางที่
พุ่งไปถึงแตะสี่สิบสามสี่สิบสองศาละนะ" เธอนิ่งไปนิด ก่อนยกชาขึ้นดื่มจนหมด
แล้วขยับตัว "ยังงี้ฟ้าขอโทษน้ำอเล็กซ์ด้วยนะคะที่มารบกวนเวลาพักผ่อน
นี่ก็จะมีดแล้ว ฟ้ารีบออกเดินทางเลยดีกว่า"

"คุณจะไปไหน"

"ฟ้าจะไปพักในเบอร์ลิงตันคะ โลว์ซีชันยังจ้ะโรงแรมว่างเยอะเยอะวอล์กอินได้เลย" เธอตั้งท่าจะลุก แต่แวตาคมปลาบที่มองมาทำให้จำต้องนั่งลงอย่างเดิม

"เหลวไหล ผมปล่อยคุณออกไปไม่ได้หรอก จะค่าแล้ว ถนนบางช่วงไม่มีไฟ หลายจุดเป็นทางขึ้นเขาลงเขากับผ่านป่าที่บิ หิมะก็ยังคง แล้วมีพยากรณ์ว่าฝนจะตกด้วย"

"อ้อ จะตกหลังเที่ยงคืนไปแล้วคะ ไม่ใช่ช่วงนี้..."

"ผมเป็นคนอังกฤษ รู้ดีเชียวล่ะว่าเราจะไว้ใจการพยากรณ์อากาศเสมอไม่ได้ โดยเฉพาะวันมีนัดสำคัญ แล้วก็อยู่ในพื้นที่ที่ไม่คุ้นเคยยังงี้"

สัญญาตญาณบอกว่าเขากำลังจะเสนอทางออกอะไรให้ แต่เธอไม่กล้าฟัง เลยแข็งใจหลบตาเขา ลุกขึ้นไปล้างแก้วที่อ่าง "นี่ยังไม่ค่าเลยระยะทางแค่สามสิบกิโลเมตรเอง เส้นทางก็ไม่ต่างกับที่ฟ้าขับมาหรอก... ฟ้าขับได้สบายมาก คุณไม่ต้องห่วงนะคะ"

"ยังดีที่รู้ว่าผมเป็นห่วง"

เสียงเขามีนัยประชิดชัดเจน

ฟ้าใส่ซังก์มือ หน้าอุ้งจัด แม้จะรู้จักอเล็กซานเดอร์มานาน แต่เธอยังคงเกรงเขาอยู่มาก ไม่อยากทำให้เขาไม่พอใจ ไม่กล้าทำตัวสนิทสนมกับเขาต่อให้มันเป็นเรื่องบังเอิญล้วนๆ เธอก็ไม่สะดวกใจค้างคืนที่นั่นอย่างที่เราเห็นว่าเขากำลังจะเสนอ

ชายหนุ่มลุกจากเก้าอี้ เดินมายืนข้างเธอ กลิ่นโคโลญหอมละมุนอวลกลิ่นกายบุรุษเพศอ่อนจางลอยมากระทบจมูกเธอ ฟ้าใส่ใจวามหวีต้องกำแก้วที่กำลังล้างฟองออกแน่นอีกนิด

อเล็กซานเดอร์ลดตามองเธอ นัยน์ตาสีธารน้ำแข็งมีแววหงุดหงิดเล็กน้อย "คุณทำยังกับเห็นผี คุณกังวลอะไร กลัวผมยังงั้นหรือ"

คำถามตรงไปตรงมานั้นทำเธออึ้ง แต่วินาทีต่อมาเธอก็ส่ายหน้าปฏิเสธอย่างจริงใจ อเล็กซานเดอร์อาจทำให้เธอประหม่าเวลาอยู่ใกล้ แต่ไม่เคยทำให้เธอรู้สึกไม่ไว้วางใจสักนิด

"เปล่าเลยคะ ฟ้าไม่ได้กังวล ไม่เคยมีความคิดยังงั้นเลย..."

มุมปากเขาโค้งขึ้นน้อยๆ "งั้นคืนนี้ค้างที่นี่ ผมสัญญาว่าจะไม่ทำให้คุณอึดอัด แล้วพรุ่งนี้เราค่อยคุยกันว่าเอาอย่างไร"

หญิงสาวยิ้มจนใจถึงขอโทษให้เขา "ฟ้ายากออกเลยมากกว่าคะ... ฟ้าไม่ได้อึดอัดที่ต้องค้างที่นี่นะคะ ฟ้าแค่คิดว่าถ้าฝนลงแล้วถนนกลายเป็นลื่นน้ำแข็ง พรุ่งนี้จะไม่ได้ออกไม่ได้ล่ะคะ"

เขานิ่งไป สีน้หน้าขมิ้มลง

"ถ้าจ้ะคุณอยู่ที่นี่ ผมจะไปพักในเมืองเอง"

เธอส่ายหน้าหัวอันทันที "ไม่ได้หรอกคะ คุณมาก่อน ฟ้ามาทีหลัง ฟ้าต้องเป็นคนไปลิสคะ"

"ถ้าจะใช้เหตุผลนี้ คุณก็มีสิทธิ์อยู่ที่นี่มากกว่าผม เพราะคุณยืมเคบินก่อน ผมควรเป็นฝ่ายต้องไป"

"แต่คุณเป็นญาติกับเจ้าของนะคะ ส่วนฟ้าเป็นคนอื่น..."

"อย่าพูดยังงั้น คอนสแตนตินกับเพลงพินได้ยินจะเสียความรู้สึก" เขาพูดแทรก ดวงตาแวบแววตำหนิ "ถ้าพวกเขาเห็นคุณเป็นคนอื่น คงไม่ขอให้คุณเป็นแม่ทูนหัวของยายหนูปารีสร่วมกับผมแน่"

เขาทำเธอเถียงไม่ออกอีกครึ่ง ไซ้แล้ว เขาเป็นพ่อทูนหัวของเด็กหญิงปารีส ก่อนหน้านั้นเธอไม่ได้ใส่ใจความเชื่อมโยงนี้ เพราะเพลงพินกับคอนสแตนตินก็เลือกจับคู่ญาติกับเพื่อนเป็นพ่อแม่ทูนหัวของลูกๆ ทั้งสี่อยู่แล้ว แต่ขณะนี้ ความจริงที่ว่าเขากับเธอมีลูกอุปถัมภ์คนเดียวกันทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ

"คุณเองก็ไม่ใช่คนอื่นสำหรับผม" เขาพูดต่อเมื่อเธอยังเงิบ "คุณเป็น

คนสำคัญของญาติผม แล้วผมก็รู้จักครอบครัวคุณ ผมเลยปล่อยให้คุณขับรถ
ค่าๆ มีดๆ ในสภาพอากาศอย่างนี้ไม่ได้...ฉะนั้นเลิกตื้อตึง พักอยู่ที่นั่นแหละ"

การเติบโตมากับพี่ชายหัวขี้หวงและจอมบงการสี่คนทำให้ฟ้าใสตื้อรัน
พอๆ กับวัว และจริงจังกับการปกป้องความคิดของตัวเองมาก พอคนตรงหน้า
เลิกใช้เสียงนุ่มเปลี่ยนมาออกคำสั่งเสียงตุ ความตื้อรันของเธอเลยถูกกระตุ้น
จนโผล่ออกไป "ฟ้าไม่ได้ตื้อ แต่ฟ้าไม่สบายใจที่ทำให้ผู้ใหญ่ลำบาก
คุณทั้งบินข้ามทวีป ข้ามรัฐ แล้วก็ขับรถอีกเป็นชั่วโมงเพื่อมาที่นี่ ควรได้
พักผ่อนสบายๆ ให้หายเหนื่อย ไม่ใช่ถูกไล่ออกจากที่พักนะคะ"

"ผมเต็มใจ คุณไม่ได้ไล่ แล้วผมก็ยังไม่ได้แก่เต๋ขนาดจะเหนื่อยกับ
การเดินทางแค่นี้หรอก"

"ถ้าเทียบยังงั้น ฟ้ายังไม่เหนื่อยไปกว่าคุณใหญ่เลย"

"ผมแก่กว่า...แต่ผมไม่ได้ขับรถมาตลอดวันนี้ แล้วอย่าอ้างเรื่อง
ความเท่าเทียมทางเพศ ผมเป็นผู้ชาย ผมแข็งแรงกว่าคุณอยู่แล้วทางสรีระ"
เสียงเขาเข้มงวดขึ้น

คราวนี้ฟ้าใสเลือกที่จะนิ่ง เพราะรู้ว่าอเล็กซานเดอร์คงไม่เข้าใจอยู่ดี
และเธอก็ไม่อยากจะระบายความรู้สึกของตัวเอง เคบินหลังนี้ไม่ใช่สถานที่
สงบเงียบสำหรับชาร์จแบตฯ หัวใจที่อ่อนล้าอย่างที่เราหวังไว้เสียแล้ว
ต่อให้เธอได้อยู่ แทนที่จะพักผ่อน เธอคงจะกังวลเผื่อคิดว่าเขาไปพักที่ไหน
รู้สึกยังไง คอนสแตนตินซึ่งเป็นเจ้าของที่นี้จะลำบากใจหรือเปล่า และอื่นๆ อีก

เธอเป็นคนเห็นแก่ตัว เวลามีปัญหาขัดแย้ง เธอชอบถอนตัวเองออกไป
มันรวบรัดและง่ายดี

อเล็กซานเดอร์เห็นการเงียบของเธอเป็นการยอมรับ เลยพยักหน้า
อย่างพอใจแล้วหมุนตัวเดินออกจากครัว พร้อมกับเริ่มสั่งการด้วย
มาดผู้บริหาร "คุณนอนโซฟาหน้าเตาผิงนะ บนชั้นลอยอากาศจะเย็นจัด
ตอนดึก ถ้าเปิดฮีตเตอร์ต่อเนื่องหลายชั่วโมง เครื่องบันไพอจะทำงานเกินกำลัง

ก่อนไปผมจะชนพื้นเข้ามาและก่อไฟไว้ให้ คุณคอยเติมฟืนเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน
แถมหน้าต่างสักบานเอาไว้ด้วย...คุณคงมีไฟฉายกับแบตเตอรี่สำรองใช้ไหม
เตรียมมาไว้ใกล้มือนะ"

เขาเดินไปยังตู้เก็บของ ดึงกระเป๋าเดินทางกับกระเป๋าแล็ปท็อป
ของตัวเองออกมา ไม่เห็นว่าหญิงสาวที่เดินตามหลังหรือตาอย่างตื้อตึง แล้ว
เดินไปที่โต๊ะกลางห้องก่อนจัดข้าวของใส่เป้เจี๊ยบๆ

"คุณจัดการเครื่องปั่นไฟเป็นใช้ไหม น้ำมันสำรองอยู่ในโรงรถนะ
มันไม่น่าจะหมดหรอก แต่ว่าเผื่อไว้...นั่นคุณกำลังทำอะไรนะ"

ฟ้าใสหายใจเข้าออกยาวๆ เพื่อจัดระเบียบอารมณ์กับเสริมความกล้า
ให้ตัวเอง แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาเขา...แม้จะห่างหลายเมตร เธอก็สัมผัสถึง
ความคมกล้าที่ฟ้าจัดได้ "ฟ้าจะไปพักในเมือง ส่วนคุณจะพักที่นี่หรือไม่
ฟ้าก็...เคารพการตัดสินใจของคุณค่ะ"

เขามองมานิ่งๆ

หญิงสาวไม่หลบตา รู้ว่ากำลังทำตัวหยาบคาย แต่เธอ...อยู่ไม่ได้จริงๆ

"ผมไม่รู้มาก่อนว่าคุณคือขนาดนี้"

"ฟ้าไม่ได้ดี...ฟ้ามีเหตุผลของฟ้า"

"ได้ ตามใจคุณ คุณไปได้...แต่ผมจะขับรถตามไปส่งคุณด้วย"

รอยยิ้มขอบคุณที่กำลังเผยบนเรียวปากเธอแข็งค้าง "อย่าเลยคะ
ขากลับคุณจะลำบาก"

"ไม่ต้องกังวล ถ้ามันตึกหรืออันตรายเกินกว่าจะขับกลับมา ผมจะ
ค้างที่นั่นเลย" เขาเอากุญแจใส่ตู้ไว้เหมือนเดิม แล้วเดินมาหา "ผมต้อง
เห็นกับตาตัวเองว่าคุณถึงที่หมาย ได้เข้าพักในที่ปลอดภัยไว้ใจได้"

หญิงสาวรู้สึกผิดที่ทำตัวยุ่งยาก แต่ไม่มากพอจะเอาชนะความลำบากใจ
ที่จะต้องอยู่กับเขาในพื้นที่เล็กๆ เช่นนี้ไปอีกหนึ่งวัน หนึ่งคืน หรือนานกว่านั้น
หากอากาศเลวร้ายกว่าที่คิด

แล้วคำพูดของเพลงพินเมื่อบายที่ให้เธอนั่งผิงไฟ จิบชา สร้าง
ชินโรแมนติก ก็ยังดังก้องในหัว ทำให้เธอยิ่งต่อต้านแผนพิเรนทร์ของเพื่อน
ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อการล่อเล่นที่น้ำโมโหนี้

หากเธอยอมตกกระไดพลอยโจน ช่วงแรกๆ ขณะเธอยังโกรธ
เพื่อนในกลุ่มอาจยังไม่กล้าพูดกลัลล่อ แต่พอเวลาผ่านไปเธอจะต้อง
โดนเข้าซี่ล้อเลียนแน่ๆ ว่า 'คำคืนในเคบินหลังน้อยกลางป่าเวอร์มอนต์กับ
น้าอเล็กซ์' เกิดอะไรขึ้นบ้าง เผลอๆ เรื่องทำนองนี้ก็จะเกิดขึ้นอีก

ฟ้าใสได้แต่กลักลั่นความไม่สบายใจ มองอเล็กซานเดอร์ด้วย
แววตาขอโทษ "งั้นถ้า...ระหว่างทางฟ้าโทรมารายงานตัวเรื่อยๆ ละคะ
หรือว่าจะต่อสายทิ้งไว้จนถึงเลยเบอร์ลิ่งตันเลยก็ได้ คุณจะได้หายห่วง"

"คุณจะเสียสมาธิชั่วคราว แล้วสัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่ได้มีทุกที่" เขาตัดบท
ติงกระเป๋าดูทางใบใหญ่ของเธอบนพื้นให้ตั้งขึ้น "รีบนของขึ้นรถเถอะ จะได้
ไปถึงไม่ค่าเกินไป"

ออกเดินทางมาสักพักแล้ว แต่ฟ้าใสียังอยู่ในอารมณ์หงุดหงิดและ
โมโหเพลงพิน เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าเพื่อนที่รู้ดีว่าเธอเกลียดการถูกบังคับ
แค่นั้นจะทำเรื่องบ้าบออย่างนี้ได้ บางทีถ้าเพลงพินสารภาพตามตรงตั้งแต่
คุยโทรศัพท์กัน เธออาจจะแค่นเล็กน้อยแล้วยอมแชร์เคบินกับอเล็กซานเดอร์
อย่างเต็มใจ เพราะรู้ว่าคนกุมบังเหียนการเงินของกลุ่มธุรกิจมูลค่ามหาศาล
อย่างเขาจะขาดการติดต่อจากโลกภายนอกได้ไม่เกินวันสองวันหรอก พอ
เขากลับไป เคบินก็จะตกเป็นของเธอคนเดียว แล้วคอนสแตนตินซึ่งให้ญาติ
ยืมเคบินซ้อนกับเธอก็จะไม่ลำบากใจ เธอก็จะไม่รู้สึกแย...ทุกคนแฮปปี้

แต่นี้เพื่อนกลับชุดหลุมพรางดัก เธอเลยเข้าสู่โหมด 'ยอมหักไม่ยอมมงอ'
ทันที

นอกจากความโมโห ความผิดหวังและเหนื่อยล้ารุนแรงที่กำลังจู่โจมไป

ทุกเส้นสายในตัว เธอหวังเต็มที่จะได้เจอความสุขสงบที่ดั้นด้นมาหา กำลังจะได้นอนหายใจทั้งยาวๆ ในสถานที่เย็นฉ่ำและสงบเงียบสักพัก แต่ฝันกลับสลาย ช้ายังต้องตั้งสติรับมือกับอเล็กซานเดอร์ เพียดันอีก

คิดวนมาถึงตรงนี้อีกก็พาลไปถึงอเล็กซานเดอร์ เขามีบ้านตั้งหลายหลัง นอกจากบ้านทาวน์เฮ้าส์กลางลอนดอนกับบ้านประจำตระกูลที่ซัสเซกซ์ ซึ่งพี่ชายเขาอยู่ เธอรู้เลาๆ ว่าเขายังเป็นเจ้าของคฤหาสน์บนพื้นที่กว้างมาก ในชนบทและปราสาทหลังหนึ่งในสกอตแลนด์หรือไอร์แลนด์นี่แหละ และเหนืออื่นใดเขายังมีเงินมากพอที่จะพักในโรงแรม ริสอร์ต บ้านบนทะเล ถ้ำน้ำแข็งหรรษาเป็นส่วนตัวแค่ไหนก็ได้ในโลก แต่ดันจำเพาะจะอยากมา ปลีกวิเวกที่เดียวกับเธอ

คนอะไรอย่างนี้

แม้แต่พลุ่งพล่านด้วยแรงอารมณ์ เธอเลยเผลอกดเท้าบนคันเร่งลึกขึ้นเรื่อยๆ รถบีเอ็มดับเบิลยูที่ขับตามติดมาอย่างกับเส้นอีปลาทองเลยกะพริบไฟเตือน ไฟไลบริบถอนเท้าออกเล็กน้อยทันที พร้อมกับทำปากอยู่ ผู้ปกป้องมวลมนุษย์* ทำอย่างนี้ครั้งแรกตั้งแต่เดินทางยังไม่ทันจะพ้นเขตเมเปิ้ลมิโดว์ เธอรีบเบรกรถเข้าข้างทางเพราะคิดว่าเขามีเรื่องด่วนจะบอก แต่เขาแล่นรถมาเทียบเพื่อบอกว่า 'ฟ้าขับเร็วเกินไป ลดลงหน่อย'

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ดังขัดจังหวะ พอเห็นชื่อคนโทรว่าเป็นเพลงพิน เธอก็ปวดหัวจี๊ด รู้ว่าต้องด่าเพื่อนยับแน่ เลยตัดสายทิ้ง

แต่ยายตัวดียังโทรกลับมาอีก... ฮี คงรู้เรื่องแล้วละสิ แล้วก็ร้อนรนจนทนไม่ไหว ฟ้าใสคิดอย่างมันเขี้ยว และเปลี่ยนใจแน่นิ่งเพื่อนซะเลย

"ว่าไง...ฉันกำลังโมโหมากนะเพลง เอาไว้ค่อยคุยทีหลัง ฉันไม่อยากฆ่าเธอด้วยคำพูด"

เพลงพินคราง "ฉันยอมเสียงตายตอนนี้ดีกว่า...จื่อ ขอโทษนะ"

* ความหมายของชื่อ Alexander

"ขอโทษ? ง่ายไปไหม ทำบ้าๆ ลงไปทั้งที่รู้ว่าฉันจะเดือดมาก เธออายุเท่าไร? สามขวบหรือเปล่า" เธอแหว้ตออกไป ก่อนหายใจเข้าลึกๆ "เธอวางสายไปก่อนดีกว่า จริงๆ นะ...ฉันไม่อยากพูดอะไรที่จะเสียใจทีหลัง"

แต่คนรู้ว่าผิดและรู้ว่าหากปล่อยไว้นานจะยิ่งจ้องยากไม่ยอมถอดใจ "ฟ้า เพลงไม่ได้วางแผนให้น้อเล็กซ์ไปเจอฟ้าที่เคบินนะ มันบังเอิญบังเอิญจริงๆ..."

"อันนั้นฉันรู้ แต่ก็ไม่ใช่ข้ออ้างอยู่ดี" ฟ้าใส่ตักคอ เป็นเพื่อนกันมานาน ใส่ก็ชดก็รู้หมด "เธออาจจะไม่ได้วางแผน แต่เธอตั้งใจไม่บอกฉันว่า เขามาที่เคบิน อย่าอ้างว่าลืมด้วย เพราะเราก็พูดถึงเขาตอนคุยโทรศัพท์กัน ถ้าไม่เรียกว่าจ้องใจแล้วจะเรียกว่าอะไร...ถามจริง สนุกมากไหม"

"เพลงไม่ได้ทำเพราะสนุกนะ เพลงแค่...แบบว่าคิดมาแว็บหนึ่งว่า ดีเหมือนกันที่ฟ้าจะมีเพื่อนอยู่ด้วย..."

ฟ้าใส่ฟังแล้วยิ่งปริ๊ด

"เพื่อนอะไร น้อเล็กซ์ไม่ใช่เพื่อนฉัน เพื่อนฉันคือเธอ...คนที่น่าจะรู้ดีที่สุดว่าฉันจะรู้สึกยังไงกับเรื่องบ้าๆ แบบนี้ แต่เธอก็ยังทำลงไปได้... เธอทำได้ลงคอทั้งๆ ที่รู้ว่าฉันเจออะไรมา แล้วก็อยากอยู่คนเดียวเงียบๆ แค่นั้น"

เกิดความเงียบระหว่างกันไปชั่วขณะ แล้วเพลงพินก็พูดขึ้นด้วยเสียงเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

"เพลงขอโทษ เพลงรู้ว่าฟ้ากำลังไม่สบายใจ เลยไม่อยากให้อยู่คนเดียวแล้วเคบินก็ไม่เหมาะเลย สัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่มี สภาพอากาศก็แย่ เพลงกังวลไปร้อยแปดเลยรู้ไหม...ถ้าหิมะตกแรงกว่าที่พยากรณ์อากาศบอก ถ้าเครื่องบั่นไฟเสีย ถ้าฟ้าสะดุดล้มคว่ำอยู่ในหิมะหมดสติไป...โอ้ย เยอะแยะ ฟ้าจะให้เพลงวางใจได้ไง" ยิ่งพูด แว่วเสียใจและเดือดเนื้อร้อนใจจากปลายสายก็ยิ่งชัดเจน "เพลงคิดว่า...ถ้าฟ้าเป็นเพลง ฟ้าก็คงเป็นห่วงจนต้อง

ทำอะไรสักอย่างเหมือนกันแหละ...ใช่ไหม"

ความหวังใยอย่างจริงใจของเพื่อนได้สลายความขุ่นเคืองของฟ้าใสลงอย่างมาก แต่ก็ทำให้เธอรู้สึกเหนื่อยใจและอ่อนล้าด้วย

"ถ้าห้วงขนาดนี้ เธอก็ไม่น่าให้ฉันยืมเคบินแต่แรก"

"ก็เพลงกลัวว่าถ้าบ่นมากๆ ฟ้าจะหายตัวไปทีอื่นแล้วไม่บอกใคร อาจจะไปถึงแซมเบีย ซิมบับเว เกะแปลกๆ อะไรนั่น ที่นี้ตายเลย อย่างน้อย ฟ้าไปอยู่เคบินเพลงยังให้แซมเข้าไปดูได้ ถ้ามีอะไรต่วนก็ส่ง ฮ. ไปรับได้ เพลง...แค่เป็นห่วงฟ้ามากไปหน่อย ไม่ได้ตั้งใจแกล้งจริงๆ นะ"

ฟ้าใสส่ายหน้า เพลงพินิตตินิสัยชอบลงมือทำไปก่อน แล้วค่อยอ้อนขอโทษทีหลัง อ้างว่าห่วง ว่าหวังดีสารพัด หลายครั้งที่เธออยากโกรธจริงจัง เพื่อให้บทเรียนเสียบ้าง แต่สุดท้ายก็ทนใจแข็งเห็นเพื่อนทุกข์ใจไม่ไหว

เธอโชคดีที่มีครอบครัวดี มีเพื่อนดี แต่บางครั้งมันยาก หากเธอมีปัญหาของตนเองให้จัดการแล้วยังต้องรับมือกับความรู้สึกห่วงใยของพวกเธออีก

เธอเจ็บปวด พวกเธอเจ็บปวดที่เห็นเธอเจ็บปวด...สุดท้ายเลยกลายเป็นว่าเธอเจ็บปวดไปด้วยและทุกข์ไปด้วยที่ทำให้คนรอบข้างเจ็บปวด

เพลงพินิตทำเรื่องปวดหัวให้เธอเพราะห่วงใยและหวังดี เธอจะโกรธก็โกรธไม่ถนัด เพราะอีกสักพักมันจะทำให้เธอรู้สึกผิดที่ทำร้ายจิตใจเพื่อน

ช่างเถอะ คราวนี้เธอพลาดเอง ถ้าอยากหายตัวจริงๆ เธอก็ไม่น่าบอกให้ใครรู้

เธอระบายลมหายใจ ก่อนเปลี่ยนเรื่อง "นี่แสดงว่าเธอคุยกับน้าอเล็กซ์แล้วใช่ไหม เขาวางยังงี้บ้าง ไม่พอใจฉันรีเปลา"

"ไม่เลย ไม่ว่าอะไรเลย" เพลงพินิตรีบตอบเสียงโล่งใจ "แค่บอกว่า เป็นห่วง เห็นฟ้าดูเครียดๆ แล้วก็ถามว่าฟ้ามีปัญหาอะไรรีเปลา ทำไม่ถึงอยากไปอยู่ที่เคบินคนเดียว...แต่เพลงไม่ได้เล่าอะไรนะ แค่บอกว่าฟ้าอยาก

พักผ่อนเจียบๆ เฉยๆ"

หญิงสาวยกมือหวดหน้าผาก ไล่ความรู้สึกผิดที่ทำให้ผู้ใหญ่เป็นห่วง
อดคิดไม่ได้ว่าถ้าคนเราสามารถสวดอารมณ์สกปรกในตัวทิ้งไปได้เหมือน
สาดน้ำซักผ้าก็คงดี

"อืม แล้วเขาละ ทำไมอยู่ๆ มาพักผ่อนไกลถึงนี้ ที่บ้านหรือที่บริษัท
มีอะไรหรือเปล่า" ถามออกไปแล้วเธอก็เริ่มสนใจขึ้นมาเหมือนกัน คนมี
ภาระหน้าที่มากมายอย่างเขา ไม่น่าลำบากมาไกลขนาดนี้แค่เพื่อหาที่สงบๆ
พักผ่อน

"ไม่นะ ฉันเพิ่งคุยกับนิชเมื่อวานก็ได้ไม่ได้เล่าอะไร ถ้ามีเรื่องอะไร
นิชคงบอกแล้วละ"

แปลก

เพลงพินคังเห็นว่าเธอเริ่มอ่อนลง เลยได้ทีขี้อีก "ฟ้าไม่โกรธเพลงนะ
เพลงยอมรับว่าคิดน้อยไปหน่อย แต่ว่า...น่าอึ้งซึกก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล
พวกเรายังเคยไปพักบ้านเขา..."

ฟ้าใสเบรกเพื่อน "เขาเกี่ยวดองกับเธอก็จริง แต่ถือเป็นคนอื่น
สำหรับฉัน...เธอหวังดีฉันเข้าใจ แต่น่าจะถามกันมาตรงๆ เลยว่าจะอยู่
บ้านเดียวกับเขาสักสองสามวันได้ไหม ไม่ใช่ทำย้ง"

"ฮือออ ต่อไปไม่กล้าทำแล้ว"

"ช่างเถอะ ฉันเองก็ต้องขอโทษที่ทำให้เธอเป็นห่วง" เธอผ่อนเท้าจาก
คันเร่งเมื่อเห็นป่าเบื้องหน้า รู้สึกเหนื่อยหน่ายเกินกว่าจะคุยต่อ "แค่นี้ก่อนนะ
เพลง กำลังจะผ่านป่า สัญญาณน่าจะขาด"

"จะๆ งั้นอีกครั้งชั่วคราวเพลงโทรหานะ ฟ้าคงถึงเบอร์ลิงตันแล้ว"

"พอฉันเช็กอินเข้าโรงแรมแล้วจะโทรไปเอง"

"โอเค...เพลงขอโทษอีกครั้งนะฟ้า"

"อืม...ขอโทษเหมือนกันที่วินไล่เธอ"

"ไม่เป็นไรๆ เพลงสมควรโดนแล้ว...รักฟานะ จู๊บๆ" เพื่อนสนิทอ่อนตบท้ายแล้ววางสายไป

ฟ้าใสพ่นลมจากปาก แล้วตั้งสมาธิกับการขับมากขึ้น ภายในรถมืดลงเมื่อเล่นเข้าสู่เงื้อมเงาของป่า ต้นไม้ส่วนใหญ่เป็นต้นสนและไม่ผลัดใบเลยดูแน่นทึบ เงาของพวกมันทับซ้อนกันแผ่คลุมถนนเหมือนอุโมงค์ยาว ฟ้าใสมองแล้วก็อดห้วงการเดินทางขากลับของอเล็กซานเดอร์ไม่ได้

ไม่สิ เธอจะไม่ให้เขาขับกลับมา เธอจะขอร้องให้เขาค้างในเมืองในเมื่อเขาเป็นห่วงเธอนัก เธอก็จะหาข้ออ้างว่ากลัวอะไรสักอย่าง

พออารมณ์โมโหหายไป ความรู้สึกผิดเลยแจ่มชัด อเล็กซานเดอร์เป็นห่วงเธอ ถึงกับถามเพลงพินว่าเธอเป็นอะไร จะว่าไปเขาก็โชคร้ายที่มาเจอเธอในสภาวะอารมณ์ร้ายอย่างกับเม่นบาดเจ็บ ทำไมเธอถึงไม่ตั้งสติสักหน่อยแล้วรับมือกับสถานการณ์อย่างนุ่มนวลกว่านี้ ความจริงเธอน่าจะยอมค้ำที่เคบินให้จบๆ ไป เธอยังเคยพักโฮสเทลห้องพักรวมที่ต้องแชร์พื้นที่ส่วนตัวกับคนไม่รู้จักด้วยซ้ำ

แต่คนพวกนั้นไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเหมือนอย่างนี้อเล็กซานเดอร์ทำนี่

และนี่เธอกำลังเสียใจที่ยินหยัดในสิ่งที่ตัวเองต้องการหรือไง...
เธอถามตัวเอง

เธอมีสิทธิ์โกรธที่โดนเล่นตลกนะ ต่อให้อีกฝ่ายมีเหตุผลก็เถอะ

จู๊ จู๊ อาการคลื่นไส้ก็ก่อตัวในคอ ตามมาด้วยน้ำลายที่สอเต็มปาก เป็นอาการซึ่งเกิดขึ้นบ่อยระยะนี้ โดยเฉพาะเวลาเธอเครียดหรือใช้ความคิดหนักๆ ฟ้าใสรีบความมือหากลองลูกอมรสมินต์ในเบ้นบนเบาะข้างตัว พอเจอก็เขย่าใส่ปากที่เดียวสามเม็ดแล้วเคี้ยวกร้วมๆ ไม่นานรสเผ็ดซ่าซาก็ช่วยกลบรสน้ำดีขมเปรี้ยวลงไปได้ แต่เหงื่อเย็นๆ กลับผุดขึ้นเต็มหน้าผาก หัวใจเต้นแรงขึ้น

ฟ้าใสสบถ ถั่วล้ากลืนของเหลวในลำคอลงไป บังคับสายตาจذبจ่อ ที่ทางชาวโพลนเบื้องหน้าที่ละอองหิมะเริ่มโปรยปรายตกลงมาสมทบ จอจีพีเอสบอกเวลาอีกสามสิบนาทีจะถึงที่หมาย หญิงสาวเทลูกอมใส่ปาก อีกครั้ง ยกมือปาดเหงื่อที่กำลังจะไหลเข้าตา

รถบีเอ็มดับเบิลยูสีเทาเงินในกระจกยังอยู่ในระยะเท่าเดิม ตำแหน่งเดิม สร้างความรู้สึกคุ้นเคยใจลึกๆ จนเธออดละอายกับความอ่อนแอของตัวเองไม่ได้ ตั้งแต่ขับมาเธอยังไม่เห็นรถในเลนฝั่งตรงข้ามเลยสักคัน รัฐเวอร์มอนต์ ขึ้นชื่อเรื่องสถานที่เล่นสกีในหน้าหนาวกับทิวทัศน์งดงามของฤดูใบไม้เปลี่ยนสี ส่วนรอยต่อระหว่างฤดูหนาวกับฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงโลว์ซีซั่น บรรยากาศจะหม่นซึมจนนักท่องเที่ยวขาด บางเมืองเลยเงียบเหงาแทบกลายเป็นเมืองร้าง แล้วเวลานี้คนที่ท่องเที่ยวกันก็คงกำลังกินอาหารเย็นกันอยู่ในบ้าน ไม่มีใครอยากออกข้างนอกหากไม่จำเป็น

ความคิดขาดจากห้วงกะทันหัน เมื่อจุดสี่แดงหลายจุดสะท้อนไฟหน้ารถ วาบเข้านัยน์ตา

กว้าง!

เจ้าเปี้ยกบูนของเพลงพินแล่นผ่านกว้างตัวโตกับลูกกว้างที่ยืนอยู่ริมทาง โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกมันแค่นิ่งๆ ไม่ได้วิ่งออกมาอย่างที่เธอตกใจกลัว ก่อนออกเดินทางเอเลียดเตือนเรื่องกว้างวิ่งตัดหน้ารถ บอกว่าพวกมัน บางตัวมีขนาดใหญ่ยิ่งกว่าวัว ที่เมื่อชนจังๆ จะก่อให้เกิดแรงปะทะมหาศาล แต่ถ้าหักหลบจะอันตรายยิ่งกว่าเพราะต้นไม้โตๆ หรือผาหินจะมีแรงต้าน มากกว่าหลายเท่า

ทันใดนั้นฟ้าใสก็สะดุ้งสุดตัว

"ฮ๊ะ"

เงาทะมึนใหญ่โตโผนแผ่ลี้จากด้านซ้ายมาหยุดนิ่งกลางถนน ไฟหน้า สาดปะทะไปยังกว้างตัวใหญ่ ตากลมวาวเบิกโต หัวใจเธอกระดอนขึ้นมา

ในลำคอ รถพุ่งเข้าหาฉันเหมือนมีแม่เหล็กดึงดูดเข้าไป

สมองราวถูกแช่แข็ง สัญชาตญาณบังคับมือให้หมุนพวงมาลัยหักหลบพาหะแรงม้าสูงหนักกว่าสองตันเปลี่ยนทิศทางอย่างรวดเร็ว หลุดจากถนนพุ่งไปยังชายป่าอีกด้าน ไฟาไฟหวีดร้อง หักพวงมาลัยเบนหน้ารถออกมาได้ทันก่อนมันเสียดันสนขนาดมหึมา เจ้าเปียกปูนของเพลงพิณไถลกลับไปบนถนนเปียกลื่น มันหมุนสายบิดปายไปมา มันหนักเหลือเกิน ไม่เหมือนเจ้ารถญี่ปุ่นคันเล็กของเธอ ภาพรอบตัววูบวาบอย่างกับฉากในภาพยนตร์สามมิติ ใบหน้าอ่อนโยนรักใคร่ของพ่อแม่ผุดวาบขึ้นมา ตามด้วยความโศกเศร้ารุนแรงหากเธอจะไม่ได้พบพวกท่านอีก

ไฟาไฟรีบตัดสินใจเหยียบเบรกย้ำๆ เพื่อชะลอความเร็ว ปล່อยให้รถแล่นต่อไป รอจังหวะที่จะเหยียบเบรกให้ลึกขึ้นเพื่อหยุดรถ

แล้วเธอก็ต้องกรี๊ดร้องลั่น เท้ากระแทบบนเบรกเต็มแรง
กว้างยักรักระเด็นผ่านหน้ารถไป
ทว่าเธอไม่ได้เป็นคนชนมัน!

รถบีเอ็มเอสีเทาพุ่งเข้ามาจะชนเธอ ก่อนเบนออกข้างอย่างเฉียดฉิว แล้วเสียหลักไถลไปอีกฝั่ง ล้อหมุนบิดหิมะริมทางฟุ้งกระจายเหมือนแป้งที่โดนเป่า รถคันโตพุ่งเข้าหาแผงต้นไม้ดำทะมึนอย่างยังไม่อยู่

เธออ้าปากกว้าง แต่กรี๊ดร้องไม่ออก หัวใจอย่างกับถูกดึงหลุดจากขั้วโครมมม

พาหะแสนสวยกระแทกต้นไม้เต็มแรงจนสิ้นสะเทือนตั้งแต่ลำต้นถึงปลายยอด หิมะร่วงกราวเป็นฝอยปนกับกิ่งก้านแห้งที่หักหล่นลงมา

"น่าอเลิ่กซ์!"

ทันทีที่รถหยุดในสภาพหน้าปักทิ่มลงข้างทาง ไฟาไฟก็กระชากเข็มขัดนิรภัยออก ตะเกียกตะกายลงจากรถแล้วออกวิ่งเต็มฝีเท้าไปหาเขา

ขออย่าให้เป็นอะไรไปเลย โอ...ขออย่าให้เขาเป็นอะไรเลย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622740.html>